

Քընքուշ հօտին, ու բերէ քոս եւ դըմնէ
 խոչառութիւն: Կը հրամայեմ ասկէ վերջ
 Տալ այծերուն տերեւախիտ մաթգնի,
 Զամբել վըճիտ ջուր եւ փարախը դարձնել
 Դէպ ի հարաւ, ուր չունենայ հովը մուտք
 Եւ ձըմեռուան արեւը վրան զարնէ մեղմ,
 Մինչեւ մըտնէ Զըրհօսը ցուրտ և թօնուտ
 Եւ ոռոգէ տարւոյն օրերը վերջին:

Թեթեւ խընամք չէ որ մենէ կը սպասեն
 Ածերն ալ. ոչ ալ օգուտնին աննշան,
 Թէեւ զգաթները Միլետեան՝ ներկըւած
 Դուր կարմիրով՝ մեծագընի վաճառուն. [կաթ.
 Բայց ասոնք շատ կու տան ձագ, շատ կու տան
 Որչափ ծիծերն ըսպաղին՝ գուշը փըրփրի,
 Դոյնչափ ճընշուած պըտուկներէն պիտ' հոսի
 Կաթի զգեսարթ եւ յորդաբուխ վըտակներ:

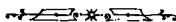
Բայց կիկիփեան նոսապին կզակը ճերմակ,
 Մօրուքն ու գէտը թաւածի կը փոքրեն՝
 Համբարներու պէտքին եւ հէք նաւագին
 Իբրը ծածկոյթ: Լիկնոսի անտառներն
 Եւ գագաթներն անոնց ճարակ, եւ փըշուտ
 Մորենիներն եւ լեռնասէր մացառներն:
 Եւ կը դառնան անոնք իրենք իրենց տուն
 Յիշողութեամբ՝ ձագերնին հետ բերելով,
 Եւ տան սեմէն դըժուարութեամբ կը մըտնին
 Դրանբաբենի ծիծերով: Արգ պէտք է դուն
 Հեռու պահես գէթ անոնցմէ սառ, ձիւն, բուք,
 Քանի որ քիչ կը կարօտին խընամքդ:
 Տօւր անոնց բուտ զըւարթառա՝ դաւար թուփ,
 Եւ ողջ ձըմեռը մի՛ մարազըդ փակեր:

Իսկ երբ զարուին հըրճուալից քաղցըր սիւքով,
 Կըրկին հօտերն անտառ ու մարզ արձակէ,
 Արուսեակին հետ շաղոտ դաշտը մըտնենք
 Առտուն կանուխ՝ կը պըսպըզայ երբոր մարզն
 Ու գիրգ բոյսին վրայ շաղի հեշտին է հօտին:
 Եւ յետոյ երբ երկընքի ժամը չորրորդ
 Սըրէ ծարաւն, ու ճըպուռները ճըռուող
 Հընչեցընին թուփերն իրենց երգերով,
 Տօւր հօտերուդ հրաման՝ որ մօտ ջըրհօրներն
 Եւ կամ ջուարներն երթան խորունկ, ու խըմն
 Կարկաշուն ջուրը սողոցի փողերէ,
 Եւ կէտօրին փընտռեն հովիտ մ'հովանուտ՝
 Արամազդի կաղնիին տակ մեծայաղթ,
 Որ հիւաւուրց բուռով չորս դին կը սըփռէ
 Իր բազուկները հեռուններն, եւ կամ ուր
 Սղոցիներու թաւուտ անտառ մը նըսեմ
 Կը տարածէ իր հովանին սըրբանուէր.
 Յետոյ կըրկին անոր վըճիտ խըմքոյր ջուր,
 Եւ արածէ կըրկին արեւն երբ մօտ է
 Մուտքին, եւ աստղն երեկոյեան կ'ամբոջէ

Օդն, ու լուսինը կը ցօլէ շաղ մը զով
 Եւ կեանք կու տայ անտառներու թաւուտքին,
 Կը ծովափները կը հընչեն խոթերու
 Եւ մացառներն երգերով ցախ սարեկի:

Թրգմ. Հ. Ա. ՂԱԶԻՅԱՆ

Շարունակելի

ՄՈՎԱՓԻՆ ՎՐԱՅ . . .

o

Կ'ուզեմ ապրիլ ափը ծովին աւազուտ,
 Կ'ուզեմ դիտել անհունութեան հայելին.
 Անդընդախոր թաղուիլ ծոցին մէջ կապոյտ
 Բնութեան գաղտնեաց ու խոհերուն անձկագին:

Կ'ուզեմ ապրիլ ափը ծովին ընդարձակ
 Հոն թափելու արեւծաղին՝ իմ սրտիս
 Մէն մի արտօսը աղի, կամ դառը բաժակ,
 Աւիթներէն լըսել կենաց աւետիս:

Պաղցը է լսել աւիթներուն մըրմունչն հեղ,
 Ու երբ համոյր տան ոտներուս երգելով՝
 Ընեմ իրենց. Զի՛ս ալ տարէք փութապէս
 Զե՛ր զիրկն ատէք, իմ ատուն ըլլայ չըքնաղ ծով:

Ո՛վ աւիթներ, զիս ծով տարէք, ու ծովէն
 Դեպ ովկիանն. հոն պիտ' ապրիմ ես յաւէտ
 Զե՛զ հետ երգել օրորանելով զգիւռուէն.
 Փեղպտիլ անոյշ և երազել ձեզի հետ:

Մարդը դաւար է, կը բացուի կարմիր վարդ.
 Բայց հոն փուշ կայ, խայթն ալ հետն է փաշտերուն.
 Մինչ գեղանի ձեռ ժօրը ծոցն է հանգաբառ
 Երջանկութեան խորհուրդներով առըցան:

Երբ իմ հոգին թընչի սատեղց ջիւն կամար,
 Ո՛հ, թող մարմինս չըլլայ բաժնի որդերուն.
 Դուք, աւիթներ, ձեռ զըրկին մէջ հեշտաբար
 Օրօրեցեք, տալով բըբբոս անոյշ ցուն:

Մինչև ջընչէ անձնա կեանքի սիւսք անոյշ,
 Ու ես թընչեմ ան նորընձիւղ թևերով
 Անպական ծոցին յաշերը ցընթոյշ
 Մինչև երկնից կապոյտն ինձ հետ աանելով:

Հ. ԵՂԻԱ ՓԵՂԱԿԱՆ